

PAMUK-PINAR

Pamukpınar...

Biz böyle tanıdık mektebimizi... Ahh çektikçe içimizi sızlatacağını nereden bilebilirdik ki?!.. Hep söyledim; "...Ulan şurdan bir kurtulalım, gerisi ne olursa olsun.. bizden sonrası tufan olsun yada olmasın bize neydi ki... Ne olursa olsundu, bizi pek ilgilendirmiyordu..

Meğer öyle değilmiş isin aslı; uzaklaştıkça mesafeler yakın kılarmış insanı, uzak kaçtığı toprağa... Bunu kendi göz yaşlarım bir kasım vaktinde Sarayburnu sahillerinde İstanbul toprağına akarken tattım. Yağmur yağıyordu, ince ince değildi, türk romanlarında olduğu gibi; iri iri üstüme.. Bin kilometre uzaktaydım Pamukpınardan ama içim kadar, yüreğim kadar beynimle kalbimin arasındaki mesafe kadar yakındaydım.

Lakin kimsecikler yoktu yanımda, yakınımda. "Yalan dünya her şey bomboş" şarkısı geçti yüreğimin derinliğinden. Çevirisini yapıp söylemiştik mezuniyet şarkımız diye; "...Yalan mektep sınıf bomboş; hoca sarhoş öğrenci sarhoş..." diye... İşte o an tek doğru oydu... Geceler boyu ağladığımız hastalanınca bir birimizin ana-babası olduğumuz kimseler yoktu; ne yağmurda ıslanmışlığı fark eden nede ağladığımı anlayan biri...

Bir başka yazımda bunu anlatmıştım: "Ağlayabiliyorsanız anlayabilirsiniz" başlığıyla...

Buradan doğmaya başladı Pamukpınar Şöleni yada şenliği... Üniversite okuyordum. İlk yılımdı yuvadan ayrı yaşamaya çalıştığım. Yuvam dediğim ne anam ne babam nede sekiz tancik kardeşim değildi ha.. Pamukpınarlı kardeşlerimin yokluğuydu. Benim bölümümde ya da sınıfımda değil üniversitemde bile kimseler yoktu tek başımaydım.

...

O yıl final sınavlarına hazırlanırken köye gelmiştim. Bu arada yeniden de üniversite sınavlarına girmeye hazırlanıyordum.

İnternet henüz icat edilmemişti ve hala beş altı haneli ev telefonları vardı. Bizim evde de yoktu ayrıca. Bizde olmasıda çözmüyordu sorunu ya. Çünkü arkadaşlarımın hiç birinde telefonda yoktu. Cep telefonunun olacağını ise aklımız hafsalamız henüz kabule hazır değildi zaten.

Ah keşke fotokopi olsa ne olurdu. Ne olacak ben harfi harfine aynı olan tek sayfalık mektubu on kez aynı yazıyla ayrı ayrı kağıda yazmak cezasına kendimi mahkum etmezdim.

İşte böyle başladı bizim hikayemiz... Ama asla bitmeyecek.

Bir gece sabaha kadar on tane mektup yazdım. On arkadaşına postaladım ertesi gün. Daha çok yazacaktım ama ancak on tanesine yollayacak kadar posta param vardı sanırım. Bir nüshası arşivim de var amayayınca arkadaşlar izin kullandığım bir zamanda yazıyı istediği için onun orijinal taramasını burada takdim edemiyorum.

Biz tarihi yazan değil, yapan bir milletiz bundan olsa gerek. Zaten benim görüşüm o ki; yazmak korkakların işi, savaşta saklanıp ölmeyenlerin, yazarak çarpıtmayı tarih zannedenlerin olagelmiş.

Özetle o on arkadaşına yine dokuzuncusu düzenlediğimiz bu şenlikte olduğu gibi haziranın son pazarıydı sanırım o gün geliniz pamukpınara ve herkes yiyeceklerini de

getirsin. 12 ile 14 saatları arasında herkes orada olsun diye yazmıştım. Ayrıca adresini bildiğiniz onar kişiye de sizler yazın o arkadaşlarda haziranın son pazarında 12 ila 14 saatları arasında gelsinler demiştim.

Benden başka gelen olmadığını biliyorum. Böyle olmadığını 14 yıl sonra öğrendim. Ben saat 12 de gittim. Tarihler Geoğrge ORWELL'ın ünlü eserinin adını gösteriyordu; 1984 yılını... Hazirandı.. Gelen olmamıştı,olan bende hazandı..

Dedim ya 14 yıl sonra öğrendim. Ben bir saat dolaşım. Nizamiyede 14 e kadar bekledim gelen olmayınca hüznün ve hıçkırık dolu bir ruh hali ile Sivas'a döndüm. Yıllar sonra öğrendim ki ben gittikten birkaç dakika sonra Yahya gelmiş ve Metinle karşılaşmış. Birkaç saat bekleyip saat 16 gibi onlarda ayrılmış ve sonra iki arkadaş daha gelmiş onlarda kimseyi göremeden ayrılmışlar. Hepimizde hiç kimse gelmedi diye mahcup ve mahzun ayrılmışız.

...

Ee birazda tarih diyelim isterseniz şimdi de yazının entellektüalitesi bulunsun iki satır.

Okulumuz 3000 dönüm arazi üzerine kurulmuştur. Büyük bir bölümü öğrenciler tarafından ağaçlandırılmış olup ağaçlar çam, selvi ve meyve ağaçlarıdır. Tarıma elverişli alanlarda ise 1990 lı yıllara kadar yapıldığı halde döner sermaye kapatıldığından dolayı ekim yapılamamaktadır.

Okulumuzun 1939 yılında yapımına başlanmış, 1942 yılında Köy Enstitüsü olarak açılmış, 1952 yılında Erkek öğretmen okulu olmuştur. 1976 yılında Öğretmen lisesine dönüştürülmüştür. 1990 yılında Anadolu öğretmen lisesine dönüştürülen okulumuz güreş okulunu da bünyesine alarak, 1997 yılına kadar devam etmiştir. Bu zaman zarfında 8000'e yakın mezun vermiştir. 1997-1998 eğitim öğretim yılında YİBO (yiboyu öyle tuntuaklı bi şey zannetmeyiniz Yatılı İlk Öğretim Bölge Okulu demek miş hani varya şu birinci sınıftan sekizinci sınıfa kadar birlikte okunan ilk öğretim) olmuştur ve halen devam etmektedir. Aşağı mahallede bir yalan duydum inşallah doğrudur olmasada ben inanmak istiyorum. 2007-2008 öğretim yılında yeniden ve bizim istediğimiz gibi Anadolu Öğretmen Lisesi'ne dönüşecek ve inşallah ilk öğrencilerini alacakmış.(-tır. aslında)

Organize biçimde yapılan Haziran sonu pamukpınar mezunlar şöleni her ne kadar rakamsal olarak dokuzuncusu 2007 de desekte aslında ondokuzu bile geçmiştir. Çünkü her sevdalı arkadaşımız belli guruplarla gelerek haziran sonlarında pamukpınarımızda, sevda toprağımızda hir yıl piknik yapmışlar ve bu köklü geleneği başlatmışlardır.

2006 yılı haziranında alınan ortak karar gereği dernekleşme yoluna gidilmiş ve bu amaç 2007 yılı içerisinde gerçekleşmiştir. Dernek çatısı altında çok amaçlı ve çok yönlü bir kültür çalışma ve paylaşma bombardımanı ile devam edecek yoğun bir tempo hedeflenmektedir. Yazın hayatı içinde size kardeş bir de edebi siyasi kültür dergisi çatısıyla dergi gelirse 2008 de hiç şaşmayınız; belki birde uluslar arası eğitim kongresi! Neden olmasınki amaçlar arasında bu da var çünkü.

Pamukpınarımızın öyle bazı büyük şehir mektepleri gibi zengin, köklü ailelere mensup çocukları olmasada, yetiştirdiği öğrencileri eliyle ülkenin yerleşmiş köklü kurumlarında ellerinde ki Anadolu çamuru ile memleketi mayaladığı vatansaver

evlatları mevcuttur. Anadolu kıtasının hemen her yerinde bir fidan gibi boy vermişlerdir. Bir lokma bir hırkayı saadet edinen Mevlana felsefesi ile yüreklerini hummalaştıran gönül eridir her biri. Kendileri yetim vergileriyle bu memleketin ekmeği ile yoğrulduğunun bilincindedirler. Ne harama dokunurlar ne de yetimin hakkını yedirirler bir bir haramiye. Benim en kötüsü işte Pamukpınarın yetiştirdiği, ekmeğe yedirdiği bir sokak çocuğu.

Saygı ve sevgilerimle, büyüklerimin ellerinden küçüklerin gözlerinden öpüyorum; sürçü lisan ettikse affola sevgili Pamukpınarlılar.

Siyah beyaz resimler ve siyah beyaz hatıralar için ise sanırım dergi yönetimi bize bir sayı daha ayıracktır.28.06.2007: 02:28

Cihan ERGÜN
(Hukukçu-Bir Sokak Çocuğu)